

U NEPRESTANOJ BORBI

Rijetko je kada koji čovjek tako veselo nosio svoj teret, kao što je nosio svoju nosiljku kostobolnan čovjek, kad ga je Spasitelj ozdravio. 38 godina je patio. Vrlo teško se micao poduprt o štake. Svaki mu je korak protuzrakovao teške boli. Dodoše i godine, kad je prestao hodati i bio veselo, što je svoje beli mogao podnositi na svojoj nosiljci. A sada je zdrav, i to čvrsto zdrav. Kako li je snažno i čvrsto hodao pun radnog sjaja. Na leđima nosi teški teret tako kao da nije ništa. Okružili ga ljudi, čude se i dive.

Ipak se našlo ljudi, koji su se protivili Farizejima. Ozdravljenik je susreo Farizeje na svom putu. Mračnim licem gledali su na čovjeka, koji je danas u subotu bio opterećen teškim teretom. A sada u subotu, na sveti Božji dan, nosi svoj krevet ulicama! To je noćuvana povreda subote! »Gospodin govori: »Čuvajte svoje duše i ne nosite nikakav teret u subotnji dan!« (Jer. 7.21). A ovaj se bestidni čovjek usuduje Bogu prkositi. U svetom su gnjevu skočili na ozdravljenika i povikaše: »Subota je i tebi nije dopušteno, da nosiš svoj krevet.«

To je istina. Ali on doista nije mislio na subotu. Tako ga je obuzelo veselje. Osim toga mu je zapovjedio to čovjek, koji ga je ozdravio. Zato reče: »Onaj, koji me je ozdravio, rekao mi je: Uzmi krevet svoj i idi!«

Doista su Farizeji odvrtno, tupe i otvrdnule duše! Fryd njima je čovjek, koji je nakon 38 godina teških boli iznenada ozdravio. To je za njih ravnodušno. Oni ne pitaju: »Tko te je ozdravio?« Oni istražuju: »Tko je taj čovjek, koji ti je rekao: Uzmi krevet svoj i idi!« Njih je uzbuđeno to, što od 1279 subotnjih odredaba jedna nije održana. A onaj, koji je toma kriv, mora činiti pokoru, makar je ne znam što velika učinio.

Zato su Farizeji i dalje uzbuđeno istraživali ozdravljenika, da im reče: »Tko je taj čovjek, koji je rekao: Uzmi svoj krevet i idi. On je odgovorio: Ja ne znam. On nije ni mogao znati. Isus se naime baš zato izgubio u mnoštvu da tako tih otide i ne pobudi nikakvo divljenje. A ozdravljeni je ušao u hram, da se Bogu zahvali. Poslije je na trgu susreo Isusa i prepoznao Ga kao svoga Spasitelja. Vruće Mu se zahvalio. A Gospodin ga uzme na stranu i reče mu svetom ozbiljnošću: »Gledaj, ti si ozdravio. nemoj više griješiti, da ti se nešto gore ne dogodi. Svrši s grijehom, jer će te inače stići sud Božji.«

Ozdravljeni znađe, da je Isus njegov dobročinitelj. Oni to moraju dati odgovor Židovima. Oni se sada znaju. To mora cijeli svijet znati, kako je velik i dobar Učitelj, ovaj Isus iz Nazareta. Zato se žuri k Farizejima i saopćuje im pun revnosti i zahvalnosti ime svoga dobročinitelja. Dakle, to je taj Isus iz Nazareta. On je oskrvntitelj subote. On daje sablazni! Nije On prvi puta stao njima na put. Već im godinu dana prkosi u lice. On izgoni iz hrama prodavaoce i trgovce. Što sve nije rečeno međutim o tom Isusu iz Galileje? I sada još i ovaj zločin, prekršaj subotnjeg svetkovanja! To mora On okajati.

Farizeji odlučie da Isusa zaustave. On se ne uklanja pred njima. On se ne boji borbe. Ako Ga hoće, evo Ga. Kako bi dakle ipak bilo naopako pokazati Isusa kao mekana, slatkog čovjeka, čija usta govore samo o »ljubavie. Ne, On je karakteran čovjek, čeltni borac, kojiji vodi mač, gdje nalazi zloču i opadžinu.

Protivnici okružie Isusa i traže da im odgovori, zašto je radio u subotu. Jednom jedinom rečenicom odbija vikače: »Otac moj do sada radi i ja radim.« On uzdržava svijet i ravna njime i u subotu. Tko će Mu od vas dati propise? Tako radim i ja. Njegov istobitni Sin, kada i kako hoću. O tom ne ću vas pitati.

Židovi su Ga dobro razumjeli. Ovaj se Isus iz Nazareta stavlja na Zakon. Ovaj Isus iz Nazareta izjednačuje svoje djelovanje s Božjim djelovanjem. Ovaj Isus iz Nazareta gradi se jedninkim s Bogom. Oskrvntitelj subote je hulitelj na Boga. Kriv je smrti. Njihova se mržnja rasplamsala.

Isus je dobro opazio njihovu nevjeru i njihovu bijesnu mržnju. Ali ne povlači i ne oslabjuje nijedne riječi. On govori Židovima još jaenije jednim čudnovatim govorom. Da, ja sam Ocu

jednak. Njegovo djelovanje moje je djelovanje: »Jer što On čini, to i Sin čini jednako. Ja imadem vlast dati život: »Jer kao što Otac podie i oživljuje mrtve, tako i Sin, koje hoće oživiti. Ja ću suditi ljudima. To hoće Otac »da svi poštuju Sina kao što poštaju Oca.«

No sad čete Mi kazati: Gdje su ti svjedoci za Tvoju tvrdnju? Vi ste poslali k Ivanu. Vi znate, što je o Meni rekao. Zašto ne prihvaćate Njegovo svjedočanstvo? — Vi ste vidjeli moja djela. No vi ćete doživjeti još više i veće, nego li je uskrnuće od mrtvih i sud. Zašto iz toga ne zaključite, da je Me Otac poslao? — Vi imate svoja djela. Ona su vaš ponos i vaša nada. Zašto ne čitate, kakva svjedočanstva ona daju o Meni? Vaš Mojsije govori: »Gospodin Bog Tvoj će iz Tvoega naroda, iz tvoje braće podici jednoga proroka, kakav sam ja« (5. Mojs. 18.15). Niti Mojsiji ne vjerujete, Vi ćete biti sami svoji žužici pred Božjim sudom, zato što niste vjerovali Meni, koga vam je Bog unaprijed navijestio.

U neprestanoj je borbi živio Isus naš Gospodin i Kralj i Njegova mlada Crkva. Ali je u tom boju bio neustrasiv.

Mladomisniče!

Ja ne znam, no ipak ko će slutim U duši tvojoj danše što biva... Cini mi se i sreću da ću čim. Koju danas sree ti učim...

Mislam sada ja na one dane, Kad nekoi ti dšetomai si bio. To jest, ja na one mislim dane, Kad o sreći današnjoj si snivo.

Kad u srcu želja rodila se Za visokim svećeničkim zvanjem; Kad ti duša k nebu vinula se, Da nebeskim nahrani se znanjem.

Kad zamamne prezreo si slasti, Te užitke varavog svijeta, Kad svake ostavio si iasti, Cilju tvojem dragom koju smeta.

Pa u život teškom stazom pođe, Stazom onom što te cilju vodi.

I ne akreni, kad teškoća dođe, Već i tad gmejelo naprijed hod!

Kreni stazom križa, stazom muka, Stazom našeg, Spasitelja Krista. I Njegovu nek te vodi ruka Da ostane tvoja duša čista.

Dovela te do žudna cilja, Pa uživaj, o mladomisniče, I nek cvata duša ti od mlitja, Nek buje, o mili naš sretniče!

To je, eto, što ti reći ćelam. Sreću, koju ti oješćeš danas, Bićem nek prožima te cijelam Uvijek, a ne tek samo danas.

Tu ti sreću ja i dalje želim, Želim, sreći naš mladomisniče, Budi srećan, blažen, to ti velim: Drugi Krist nam budi, o naš misniče!

Kozmološki dokaz za postojanje Boga

On se može postaviti na više načina. Mi ćemo uzeti onaj najjednostavniji. Svijet postoji. To vidimo, to znamo, to nam svjedoči svagdanje iskustvo. Prema pravilima zdrava razuma svaka stvar mora imati svoj uzrok. Uzrok za postojanje svijeta ne može se nalaziti u svijetu samomu, u njegovu biću. Biće, koje ima uzrok postojanja u sebi, mora da postoji od sebe, nužno i mora biti beskonačno t. j. postojati od vijeka do vijeka. Biće, koje postoji po sebi, mora imati sav bitak u sebi, ne može ništa primati niti imati kakvih promjena. Svijet, kako vidimo, po-

zorište je neprestanih promjena. Svijet ne postoji nužno, jer što postoji nužno, to mora postojati u svojoj cijelosti. A u svijetu vidimo nastajanje i propadanje. Svijet nije beskonačan, niti po savršenosti, ni po prostornosti, jer postoji mogućnoet, da bude u mnogom savršeniji i veći.

Budući dakle da svijet ne postoji od sebe, ne postoji nužno i nije beskonačan, ne može imati razlog postojanju u sebi, nego u drugom. A to drugo biće mora da postoji od sebe, mora da postoji nužno i mora da je beskonačno. A to biće zovemo Bog!

JEDNA STOPEDESET-GODISNJIČA. Katoliki Australije proslavie će ukoliko 150-godišnjicu slobode, da mogu na teritoriji Australije govoriti i slušati sv. Misu Tamo su dugo branili katolicima govoriti sv. M'su i to kažnjavali kao zločin. Prvu sv. Misu rekao je g. 1803. jedan katolički svećenik, koji je bio protjeran iz Irake u Australiju.

KNJIGA O LACORDAIREU izdao je ove godine o. Gillet, bivši general dominkanskog reda. U ovoj knjizi Gillet daje obradbu život Lacordairea, o kojem su pisali već toliki drugi, nego samo pitanje slobode i demokratije, kako ih je gledao Lacordaire. Knjigu je Gillet ostavio u rukopisu, pa je stoga sada nakon njegove smrti naknadno izdana.

»Sad zaista znamem, da je Gospodin poslao svoga Anđela, te me izbavio iz ruku Herodove i svoga. Ho je očehrišćansko židovski nasreće (Dj. Ap. 12.11).
Fr. Ulas sr. Misa na blagdan sv. Petra i Pavla.

Božja volja u svemu

Skladnost naše volje s voljom Božjom treba da se odnosi i ga sve naše prirodne pogreške i slabobe duše i tijela. Ne treba da se na pr. tužimo i žalostimo, što nemamo dobro pamćenje, pronicav um, jasan i siguran sud, kao što imaju drugi. Bog je, koji nam je te darove sveo na manju mjeru. Jesmo li i ovo zaslužili, što nam je dao? Nije li i ovo, što posjedujemo, slobodni dar Njegove milosti i milosrđa, za što smo Mu dužni najveću hvalu? Cime smo uopće zaslužili, da nas je povsao iz ništa u život?

No mi ne trebamo nesamo žaliti, da imamo tako male darove, nego ne trebamo ni željeti veće, nego nam ih je Bog udjelio. Što Bog misli, da je doista, to je doista za nas dosta. Kao što radnik uzima prema vrsti rada odgovarajući alat, tako podjeljuje Bog nama, prema planu, koji ima s nama, različite duhovne darove. Za nas je najvažnije, da na dobro upotrijebimo ono, što smo od Njega primili. Sjetimo se još, da je za mnogoga prava sreća, da ima osrednje talente. S ono malo, što mu je Bog dao, spasava svoju dušu. Da ga je Gospodin obdario s većim talentima, možda bi propao zauvijek, jer veliki darovi radaju često ohološću i taštinom, i postaju tako mnogima na preprost.

Slušajmo, kako naš lijepe učiti pobodni redovnik Sault: »Ti misli slabiji um od drugih nisi dakle ni tako učen ni srećan u svom zvanju, i zato se žalostiš i klanjaj i u tihini predaješ se taštini željama: O kad bih imao, što onaj ima, kad bih znao, što on zna, ili kad bih bio, što je on. Ah, dragi prijatelju, ti ne znaš, što se želiš! S malim svojim sposobnošću, koje ti je Bog dao, dobit ćeš nebo, a da imaš više, strovalo bi se u pakao. Bog je to predvidio, kad ti je stvorao dušu i tijelo, i zato ti je dao baš ovakve darove, a ne veće. Predaj se dakle potpuno odano volji nebeskog Oca, koji te tako nježno i srdančno ljubi, i koji je sve to tako uređio na tvoju sigurniji spas. Reci Mu, kako želiš, da se u svemu ujednašiš s Njegovom božanskom voljom i reci od svega srca: »Da, Oče moj, Gospodine i Bože moj, buduci da je to tebi milo, da budem siromašan i ponizen, to n'f ja ne želim, da mi bude drukčije, nego li Ti hoćeš. To je za mene najbolje. Moja će volja naći smirenje, ako se sjedini s Tvojom.«

Treba nadalje, da se u svim tjelesnim bolima i patnjama predamo u volju Božju: Bog je onaj, koji nam šalje ovu ili onu bolest. On nam je šalje baš u ovo vrijeme, i daje da baš tako dugo traje, i u takvim okolnostima. U svemu tome treba da se savršeno podvrgnemo odredbama Božjim i da ne želimo nikakvu promjenu, iako ne smijemo zanemariti razumne sredstva za svoje ozdravljenje, jer Bog hoće, da ih upotrijebimo. Ako smo nestrijpli, ili se nešto u nama bilo treba da to svladamo i sami sebi kažemo: Šta, ja bijedi stvor da se usudujem buniti se protiv mog Gospodina i Stvoritelja, i protiviti se Njegovim pravednim i poklonjavrijednim naređenjima?

Sv. Bonaventura nam pripovijeda da je sv. Franjo bio teško bolestan i trpio velike boli. K njemu dođe jedan njegov redovnik i u jednostavnosti svoga arca reče mu: Dragi oče, molli Boga, da bi blaže s tobom postupao, jer mi se čini da ti je Njegova ruka preteška. Kad je Svetac čuo ove riječi, udahne: glasno i reče: »Kad ne bih znao, da si ti to rekao u jednostavnosti svoga arca, a da nisi pri tom ništa ja mislio, ne bih htio, da te ikad vidim još kod sebe, jer si bio tako drzoviti, te si se usudio da prigovoriš kazni, koju Gospodina vrši na mena. Nako se unatoč slabosti i boli spusti sa svoje siromašnog ležaja na pod svoje čelije, poljubij zemlju i reče: O moj Bože, zahvaljujem Ti za sve boli koje mi šalješ. Bit ću i dalje savršeno kadešan, ako me budeš udarao, a da me nimalo ne štiedi. Ispunjenje Tvoje svete volje jedina mi je utjeha, koja me može usrećiti.«

MALODUŠNOST

Božja i naša Maika

Izgubljena ovcu

Kod starih Rimljana su božaljčivce i pobližene smatrali pred sakupljenom vojskom. Njih su svuda smatrali kao što ih i danas preziru. No o tom mi ne ćemo danas govoriti. Mi mislimo na duhovne božaljčivce i one koji žive pred svima darivanim krepovima i darovima njima darivanim, i ne služe se njima na svoje duhovno dobro. To nas zanima, zašto je tako? Pa odgovaramo, da je često to tako, jer duhovno i tjelesno stanje čini, da i najhrabriji muševci gube srčanost i odvratnost.

No ipak moramo priznati, da ni naše današnje vrijeme nije siromašno na prijateljima, neaktivnost, gapšće da je to napravio obilježje današnjeg modernog vremena. Samo je pitanje, otkako to dolazi?

Prava srčanost krišćanima izlazi iz njegove vjere i ona je posljedica straha Božjega. Ljepo kaže Sv. Pismo: »Tko se Boga boji, ne će ni duhom klonuti ni bojati se, jer je On naša njegova« (Slr. 34, 14). Prema tomu božaljčivost, na koju mi mislimo, nije ništa drugo pomanjkanje poudanja na Boga.

Božaljčivost je veliko zlo. Već Sv. Pismo kaže: »Jao srcima malodušnim, rukama mlitavim i srčicima koji hoće dočakati piteivama! Jao srcu plasištvom, koje nema poudanja, pa zato i zaštite ne nalazi!«

Malodušnost je pogreška to gora i to opasnija, što ju je teško liječiti. Puno treba za to mišlosti Božje. Kad je bura pokrila ladicu valovima i prijetila, da je uprositi, tada su se istom sjekli malodušni učenci na Gospodina, koji je bezbrinno spavao i počeli vikati: »Zar se Gospodin ne brine za nas, eto nepredodno? Gospodine, spasi nas, izgibosmo!«

Tako bude često s ljudima, koji su slabe vjere. Gospodin im nalime šalje nesreću, da ih većega zla oslobodi. Onda im istom to iznenada u noći u duši sviče, kao daleko svjetlo. Pomoli se nježno svjetlo iz djetinjstva: kao da majka sjedi na njihov krevetić i moli i pjeva. I liječnik nema više nade, ali majka se pouzda va Boga. Ona se obraća na Marju i govori Joj, kako se ona još nije nikada oglašila svojim zagovorom onima, koji su se njoj obraćali: »To nije čudno, da Marija nije uslišala molbe, koja joj je upravljalna: A na to kao da je siljeđio odgovor, koji je podjeto na pouzdanje Božje i rekao: »Recite malodušnima: budite utješeni i ne bojte se, jer gle sam vas Bog dolazi i spasi će vas« (Jr. 17, 18).

Malodušnost duše je daleko gora i opasnija, nego li ikoli naravni sirah pred pogibom: jer joj manjka jedino sredstvo za spasenje, a to je pouzdanje na Boga. Tko nalime ne će primiti liječnika ni lijek, taj se ne može ni izliječiti odzavrljenju.

Malodušnost je, kako rekomo manjak pouzdanja u Boga, Ona je veliko pouzdanje u sama sebe, a to je lažna srčanost i oholost. To je i pomanjkanje poniznosti. Prava poniznost nikada se ne pouzda sama u sebe, nego uvijek samo u Boga.

Sveti je Filip Neri jednog trčao naokolo neutješeno po ulicama grada. Njima i neprestano uzdizao: »Gospodine, gdje si?« Prestao uzdizao: »Gospodine, gdje si?« Prestao uzdizao: »Gospodine, gdje si?« Prestao uzdizao: »Gospodine, gdje si?« Prestao uzdizao: »Gospodine, gdje si?«

Sv. Pavao kaže: »U svemu trpimo nevolje, ali nismo poništenii, zburnjeni smo, ali ne očajavamo. Progone nas, ali nismo ostavljeni; obraju nas, ali ne propadamo« (2. Kor. 4, 8, 9). Bog ne ostavlja nikoga, koji se u Njega pouzda.

Često i ponajviše malodušnost dolazi od tjelesnog bolesnog stanja. Zato treba da malodušnost prouzroči dobro. Treba da joj nekakošću u pomoć molitvom i svima sredstvima duhovnog jačanja, koje nam sveta Crkva daje u Sakramentima i sakramentalima (blagoboljama).

Ne tužimo se na Boga. On nas mora i hoće uslišati. Ništa nije tuđe i bezbožnije nego reći ili misliti, da Bog hoće našu propast.

Sveta Roza Linnanka je trpjela mnogo od malodušnosti i od napasti, da je Bog silno predobradio. A Gospodin joj reče: »Moja kćeri, ja ne osuđujem nikoga. Svakomu je onako, kako on hoće. Buni stoga uvijek dobre volje i hrabro.«

Prema nekoj prastarjoj predaji, koja se u pitlog zname sv. Augustina, sv. je Andrija k riječima »I u Isusa Krista, Sina njegova jednorodnoga Gospodina našega: »rođena od Marje Djevice«. Od prvih početaka krišćanstva Crkva je Bl. Djevicu - Marju smatrala i štala, kao Majku Božju. Ustali su krivi učitelji, koji su Marju htjeli lišiti toga dostojanstva. Ali su biskupi i narod razlučeni. Jednoga odobri krivu nauku. Pomislimo na onaj ljetni dan kod 431. u Efesu, jedan od najljepših dana u crkvenoj povijesti, kad je v.š od dvije stotine biskupa izvještio protiv Nestorja kao članak vjere, da Mariju moramo zvati istinu Majkom Božjom. Klicanju naroda nije bilo kraja.

Jest, Marija je ona, od koje je vjerna riječ po vjernoj oduć u punini vremena uzela tijelo. Svojm prstankom na ponudu okupljenja Ona je omogućila utjelovljenje Sina Božjega. Time je Ona postala roditeljica i braćteljom. Okupljenja i Njegovo pomoćnicom pri djelu okupljenja. Kako je nekoć Eva bila Adamu pomoćnica kod grijeha, tako je »nova Eva« drugomu Adamu pomoćnica pri djelu pomirenja. A kako je Marija učestvovala u djelu okupa; tako je Ona tjeđno duhovna Majka svh, koji su Isusovom žrtvom otkupljeni, koji su kao udvo učlanjeni u Njegovo otaštveno tijelo. Marija je Majka Okupljenja i okupljenih; Marija je Majka Otkupiteljva i Majka naša.

Ona je imala postati Majkom Sina Božjega, Bog Ju je kao jedinoga potomka Adamova stvorio bez istočnoga grijeha. Tijelo, koje je malo postati sin Sina Božjega, nije smjelo ni za čas stajati; pod vlašću sotine. Ona je bila od početka tako puna mišlosti, da je za djeđi život ostala čista i od svakog osobnog grijeha. Ona je Boga i remek-djelo, sasvim bez ljage. Sv. Bonaventura kaže: »Bog je mogao stvoriti veće svijet, veće nebo, ali vodu Majku nije mogao stvoriti.« Ovo je njegovo remek-djelo Bog je htio zavjet, potpunosti sačuvati nepokvareno. Zato je On na Njoj učinio daljnje čudo, da on prije o poslije porođenja svoga božanskoga Sina ostala pređsta Djevica. Tako se na Njoj ispunilo ono, što su unaprijed prerekli Proroci: »Majic, Otkupiteljvoje:« »Gie, Djeвица će začeti i poroditi Sina« (Iz. 7, 14). Ni smrt nije smjela narušiti ovo Stvoriteljevo remek-djelo; zato je Bog Njezino proslavljeno tijelo odmah po smrti uzeo u nebo.

Tamo ona boravi i vladu, okružena za Kraljicu (P). Nad pj. 4, 8), blizu prijestolja

Presv. Trojstva, kao kći Boga Oca, Majka Boga Sina, Zaručnica Duha Svetoga, kao Kraljica cijeloga nebeskoga dvora i moćna Zagovornica svh nas.

Sto je naravnije nego častiti Marju, i to više nego jednog sveca na nebu. Od srca je ljubiti, upravo onako, kao što dječica ljube svoju majku. Ne dajmo se zavaramo ih bezgranično ljubiti i ljubivati, kad neznajice i zloća hoće, da nam ga otmuzna. Nje istina, da su Marj; iskazano božansko počesti; mi vrlo dobro pravimo razliku. Ko je postao između Boga i Njegovih stvorjenja i Njegova najodličnijeg stvorjenja. Reći, da mi uskrađujemo čast Spasitelju, kad je iskazano Njegovo; Majje, nepriprani razum toga ne shvaća. Naprofu mi Marju štujemo zato, jer je Ona Spasiteljva Majka. Mi se ne sđimo častiti Marju; štidić bismo se, kad Je ne bismo častili.

Mi je zavizamo u svakoj potrebi: tijela i duše puni pouzdanja u Njezin zagovor kod Boga. Mi se molimo i drugim Svećanima na nebu s pouzdanjem; ta, oni su Božji prijatelji i mogu nas s toga kod Boga izvesti milost, oni su naša braća i sestice; žele nam dobro. Ali mi se k Marji utjeđemo s još većim pouzdanjem; jer Ona nije samo Božja prijateljica, već Božja Majka. Ona nam je sestice, već je Ona naša Majka; s ljubavlju tako velikom i srdačnom, kakve nijedna majka nema prema svome djetetu. Mi znamo, da joj se ne molimo uzalud čitav život: »Moli za nas grešnike sada i na času smrti naše.«

Jutarnji susret s Kristom

Lagani oblaci prelazili su preko szurnog svoda. Kroz njihovu koprenu stidljivo je provirivalo nebo; sunce. Grad je već bio u punom jehu života novoga dana. Išla sam uobičajenu putem do crkve. Odjednom tamno na suprotnoj strani opozila sam svećenika. Išlo je polagano i spuštene glave. Znala sam, da nije sram. Na njegovu je srcu toz jutro počeo Krist. Prošla sam kraj Njega. Nešto Božansko prostrujalo je kroz mene. I ja sam spustila glavu, podzavrljavajući u duši Prisutnoga, koga je on nosio.

O koliki misterij! Taj isti Krist, koji se uputio jutros jednom bolesniku, taj isti Krist rekao je i mene u Svetohranjštu, da mi daruje Sebe, da me povede u novi dan.

SPASI NAM BRODIĆ

Očuvaj naš Majko, kad u noć kasnu sred pučine tamne bura nji spade. Ne daj tom vjetru na i jednom moru, da skrši jedra naše male lade.

Majko nam mila! Noć se crna sprema. Oblaci strašni prijetle olujni. Bljemi vjeter i gnevni valovi pjevaju riječi, što na smrt sleća. U strašnoj noć jedna Zvijezda sjaja. O Marjo, Zvijezdo! Naša sreća.

Očuvaj nam, Majko, taj mali brodić. Vođi ga smjelo kroz valove, k šu, u luku vječnog smirenog mora, gdje se oleandri procvatili njišu.

Oh! Čuj, to pještana obala šuši. Pogledaj one tamne crne sjene, što poput strašnih ogromnih aveti hvataju; već jedra našega broda. Smiri vale, što bjesno se pjenе. Ah! Sini, Zvijezdo, s nebeskog svoda.

Svladaj gnjev vjeter, skrši snagu tmne izvedaj nama brod na tihoro more. Daj, neka žarko sunce opet sjine. Rumunolom neka valovi gore.

PODLISTAK

U planinama

Rječi prijatelja: »Ajdemo u planine, predob te u Velimir. Fogodio Milan što njemu treba, kad mu je češćao na položajem ispu sveučilišnih nauka. Dobar je njegov prijatelj Milan. Mladi je nešto od njega, no uvijek ozbiljan i sreden. Drugačiji je od takvih njegovih vršnjaka. Priznao je sebi teško puta, da je u Milancovoj blizini ljepše štiti i toplije srcu. Ta on znađe, tako vjesto u srcu zaći, pogoditi mjesto gdje se pred vanjskim svijetom kriju talne. Veđar i uvijek raspoložen.

Odućuje se i Velimir otiče s Milanom u planine. Otiče št prije na goruku št na zrak, gdje duša lakše diše, gdje ima i ljubavi više, nego dolje. Uzdiče se na visoke bregove, gdje se duša št i postaje velika. Bila im lista želja. Velika i jaka da svlada sve stine brige oko spremanja na put. Krasan im je bio život u planinama!

Zvijelo se jednostavno. Planinski zrak prostrujao im svim bicem, oživio ih, a šetnje ih vedrinom očevjehvale iz dana u dan. Oči im sjale veseljem, a iz usta, zvala mladenačka šala i pjevanje. Njima

bregovi tako se usko priklanjahu uz male i uske doline, da ih goruko sunce ko mekom rukom zajednički mijlovalo, uz ono nekoliko kućica.

T ština ovih brda udaljila ih od svega, št život koče i steže. Prudala im sposobnost za obilnu misao. Zaredali im razgovor; puni zanimanje u rješavanju životnih pitanja njihove budućnosti.

Za takvih razgovora Velimir se divilo veličini Milanovih misli i dubini razumjevanja za obilnost života. Ta Milan je znao razlagati misli u veći s vječnosti, i povezati život duhovnim vrednotama. Zajedničkim životom u planinskom kraju osjetilo je Velimir jače i smatnje, da se u prijetelja Milana krije nešto ljepo, veliko, nešto, što nije na svadganje, ni obično. Kako bi to nazvao, to nije ni sam znao. Da li se u Milana krije četnja za vlinom, št i dubinom ljubavi je bijeli svijet, št je to tajna njegove budućnosti, št bi to znao.

Pa ipak došlo je dan, kad je Milan iznio pred Velimira svoju dragu tajnu, kad

Ninogi su me svomki agutitli. Mnogi putovci privukli. Bazelovica bila su prividejni radosti, što su prozimala nemotom moje zmove, a kada podoh za njihovom obećanjima, moj je korak alazio sve dublje u noć, što je omrkla priku no št sam i nastala da se primiču sjeme.

A tješakoni hlad postajao je sve teži. širine svijeta nisu me primile, turođna ljudi naniše me bezbroj puta. Samo je jedan blagi zvuk zavoza moje ime, kad su me oborile tuge. Samo je jedna vjerna ljubav polazila za mnom, da me spasi. Bio je to Pastir dobri, koji dušu svoju za nas daše.

O, moj Pastiru, kako je bilo dobro osjetiti Tvoju blizinu, priviknuti se Tvojem jeziku. Kao da je bila utjeħa vratiti se Tebi, u mir, kojega Ti darivaš u sigurnosti, kojom nas Ti oviđaš. Koliko ovcu imadeš, koje Tu slušaju, a pošao si za mnom, za jednom ovcom zalutalom! Nitko u svijetu ne bi osjetio, da sam izginula, ali Tvoje milosrdie nije to dopustilo. Za sve nas dođao si na zemlju, da nas privedeš zaklonu, gdje više ne prijetje tmine. Za sve št ljude rođen, Ti koga su vjetrovi bekalii i izvalili: i za mene št Gospodine.

Svećenik

U tihio predvečerje velikoga blagdana apostolskih Prvaka, u maloj kućici kapelici pred slikom Velikoga Kralja kleđao je Mirko, Danas je bio tih i povučen, ali duša mu je drhtala od radosti na pomisli, da je prije sedamdeset godina prvi puta prikazao Bogu svoju Misu. Zivo je lebđela pred njim silka onoga dana, kada je okružen svojim mislima, uzbuđen srcem, u bijeloj svećeničkoj haljini drhtavim koracima dođao k Božjem Zrtveniku, šapćući svome Bogu jedina misao toga dana: »Ja sam svećenik!«

Drugi se samo naslućivali, ali on je proživljavao svaki trenutak onoga dana. Drugi su bili oko njega, ali on nije bio s njima. Njegova je duša poletjela u zagrljaj svoga Boga.

Divan je bio susret jedne nove svećeničke duše i Krista. On je bio sav Njegov. A Božanski Spasitelj priljubio ga je k Sebi na svoje Srce, i darovao mu je pastirsku palicu, da bude dođir pastir svome etadu. I u prvom svojem Memento-u je sve one duše, koje ga čekaju, koje će doći, za koje će odgovarati, prado i zaštiti. On je čuvanje svome Bogu, u Njegovu Božansko Crce.

Divno je bilo ono jutro. Sve je pjevalo divnu melodiju vjetrovog svećništva. Prošlo je sedamdeset godina, ali radost onoga dana još uvijek živi u duši Božjeg sluga. I večeras, u predvečerje velikoga blagdana u njegovoj duši već prestanka zvonje riječi: »Ti si svećenik do vijeka!«

XXXIX. FRANCUSKI SOCIJALNI TJEDAN održao će se u Dijknu od 22. do 27. aprnja. Glavna tema raspravljana će biti »Bogatstvo i bijeda« resp. »Porast i pođnja narodnog dohotka«. Uvodno predavanje »O bijedi i jedne i o bogatstvu a druge strane« održat će predjednik Francuskoj sotsjalnog tjedna Charles Flory.

PREMA STUDIJI Maartena Schneidera »The Nederlands Press day«, izdanje u Londonu, katolička štampa u Holandiji predstavlja 37% cjelokupne štampe, koje izlazi u ovoj zemlji.

su male riječi života, ali iz srca, otkriše izvor vječnih želja. Bila je to čvrsta odluka, gotov plan za budućnost.

Bio je to čas, kad se daleko na horizontu bijeli vrhunac gorastao na št se snježnim glavama preljevaju zlato sunce, rani zraka. A u gorškim vrtovima cvale alpacko cvijeće, snježni rumolist i modri cjenjac.

I ne znajući kuda će doći uskrti šunk-ki u puteljkom, u životu razgovoru staju. Gle, usred sunca, a na mjescu, gdje se razdvajaju putevi, na hrastu stoje šilka: šilka Majke Boga i s Djetetom u ruci. Milan i Velimir zašute. A tad pogleda Milan pokretavajući rukom na sliku: »Na me vodi. Šit št Njegov zavjetek.«

Velimir ga je razumio. Sutjel su dugoročno. Mala časova, kad je šutnje u ljepoti i mudrosti iznad sveke riječi. Šilka planinske šilke znanstvenih srca, a njihove pogleda šutnjom unostaju im u srce pogleda mir. Mir, jer ne misle na ljudski mšao, ali velika i vjerna ugledala svoj štij.

Godine su prožvale. I približila dan. Sretan za Milana, jer će prvi put »govoriti riječi«: »Introubdo ad altare Dei.«

PETROVO

29. VI. 1952.

Današnje sv. Evidencije (Mata) 16, 13-19) pripovjedi, kako je Isus obćao Petru dati svu vlast u svojoj Crkvi. Pitao je sve učesnike: Može li jedan od vas dati svoju vlast u Crkvi? Odgovore da je On Mesija, sin čovjeka, koji će doći i doći će. Oni su mu odgovorili: Ti si Krist, sin Boga živoga. Na to mu je Isus obćao svu vrhovnu vlast u Crkvi, koju će osnovati.

1. »Što kažu ljudi, što sam ja?« Isus nije otvoreno govorio o ljudima za sebe: Ja sam Mesija, nego je ušao i činio čudesna i puštao ljudima da iz Njegovog nauke i djela sami zaključuju, da je On Mesija. Oni su mu odgovorili: Ti si Krist, sin Boga živoga. Na to mu je Isus obćao svu vrhovnu vlast u Crkvi, koju će osnovati.

2. »A što vi kažete, što sam ja?« Apostoli su bili blizu Isusu, nego mase, pa su ga bolje poznavali, i mogli su doći do nekog određenijeg i čvršćeg uvjerenja. Svi su, osim dvojice, bili mladi od Isusa, pa su nekada, da mogu biti jedan od onih starijih, imali Petar ili Andrija, i gdje ustaje Petar i stvoreno, nesumnjivo i jasno priznaje: »Ti si Krist, sin Boga živoga.« Petar je bio iskrena i otvorena narav, i nije imao nikakva interesa, da laska Gospodinu. Otvoreno kazuje svoje uvjerenje, a to je bilo uvjerenje i ostalih Apostola, da je On Krist T. J. Mesija. No on u svom odgovoru dodaje još više od svog uvjerenja, a to je, da je Isus i Sin Boga živoga. Za ovu izjavu nije još Petar ni sam bio potpuno svjedočen, ali je osjetilo u duši neko nadahnuće, da to isposvjeđuje, i on je isposvjeđio, Spasitelju, mu objašnjuje, da mu je to nadahnuće sam Otac nebeski i zato ga nagraduje obećanjem, koje Petar nije očekivao.

3. A ja tebi kažem: Ti si stijena, i na toj stijeni sagradit ću Crkvu svoju... I tebi ću dati ključeve od kraljevstva nebeskoga. Kako velika stvar obećanje Isusa Petru. Daje mu punu vlast u budućoj organizaciji Crkve: vlast svećeničku, pastirsku i učiteljsku. I dok Crkva počiva na stijeni Petrovoj, nikada ne će biti svladana ni od kakvog neprijatelja, pa ma se eva paklena vlast na nju sručila. I evo do danas počiva Crkva na Petrovim nasljednicima, rimskim Papama, i stoji snažna, agnita kao u prva vremena, puna elana i odvješivanja za širenje kraljevstva Božjega na zemlji. Isus Petar ni sam bio radnik na svakom polju ljudskog znanja i umijeća i prave humanosti, na dobroti i sreću čovječanstva.

Kako sam sretan, da sam član svete Crkve, sagradene na pećini Petrovoj, tom vječnom svjetioniku za lutajuće čovječanstvo, i kako osjećam u srcu tolemu ljubav i zahvalnost prema sv. Ocu Papu, nasljedniku Petrovom, što me sigurnom rukom vodi kroz bure i oluje do luke spasa!

Sv. FEBRONIJA

Za čna Diskolekijana živjela je u gradu Nisibi u samostanu. Sv. Febronija kao mlada redovnica pod vodstvom svoje tetke sv. Brimenide. Svakoga petka tomčila je javno Sv. Pismo, pa su je slušale i poganke, među njima i odlična udovica Hiljera.

God. 383. Diskolekijan je izdao zapovjed o progonu kršćana. Mladi rimski patrijarh Lisimak, sumnjiv zbog tajne simpatije prema kršćanima, dobio je od cara nalog, da provede carsku zapovjed o progonu kršćana. Zajedno sa svojim ukalom Selenom i bratićem Primom otišao je u Mezopotamiju. Došli su i u Nisibu. Kršćani su se razbježili od straha na sve strane. Lisimak je molio Prima, da šteti kršćane, gdje samo može. Njegova je mlaka bila kršćanka. Prije smrti on joj obezao, da ne će ubiti ni jednoga kršćanina. Zato je Prima obavjestio sedmice u samostanu neko pobjegnu. U samostanu su ostale samo sv. Brimenida, Tomakida, podričica i sv. Febronija.

Selen je poslao vojnike i oni su doveli sv. Febroniju. Zbog njezine izvrsne ljepote najprije ju je nagovarao, da žrtvuje bogovima, pa će je dati za ženu svom nećaku Lisimaku. Sv. djevica je to odbila: »U nebu imam besmrtnoga Zarjanku. Njegovo je kraljevstvo moćniji. Pa kako bih mu se mogla izneveriti?« Selen je zapovjedio, da je privežu za četiri stupa malo iznad zemlje i onda ispod nje zapale vatru i da je ustro šibaju. Kad ni tada sv. Mučenica nije popustila. Selen ju je dao još oštrije mučiti. Istignuši su joj 17 zubi i odrezali grudi i objesili na kolac. Sv. je djevica sama molila: »Bože moj, pogledaj moje muke i primi moju dušu u svoje ruke.« Mnogoštvo naroda gledalo je ove muke i vikalo na neposlušnu kršćanku Selenu. Hiljera je odušeno pristupila Seleni i predbacila mu zvršku

Isuse, blago naše

Ki si sama ljubav, od vijeka. Bio si prolazio ovom Zemljom, činio si dobro svima, koji plaču. Neke je rasplakala nepravda; neke ih obolio; neke, čežnja za Kraljevstvom Ljubavi, koje je starije od zvijezda. I na odasku si svome ostavio Zemlji svoje Sreće.

Bože naš, nitko nije toliko proklinjan, toliko preziran, toliko sramoćen pogrdama kao Ti, koji se zoveš Ljubav. Zašto upravo Ti i uvijek samo Ti? Jer uvijek ješ. Vjekovki su podizali k Tebi ruke. Tražili su Te među zvijezdama. I kada si sišao, nitko Te više nije mogao zaboraviti.

Otkad Te znamo, svaka je duša postala hram. Bio proklinjan, bio preziran, bio sramoćen pogrdama, šta koristiš, kad Ti ješ? Živis u našim dušama sa životom naših čežnji, blago naše.

krvoćnošću. Na to je Selen zapovjedio, da sv. Mučenici odseku ruke i noge, i da joj odvrne glavu. To je sve izvršeno 23. lipnja 304. — Kad je Selen došao kući u Nisibu, ludila udarilo ga glavom o stup, razbio muhanj i pao mrtav. Lisimak je dao pokoliti svete odvoje. Mučenice, a sv. u bogati lijev i predao sv. Brimenidi. Kroz više dana dolazio je narod i odavao jasht hrabrogo Djevici. Njezin je sprovod bio veličanstven. Bog ju je cruslavo čudestima, pa se obratio mnoštvu pogana. Prvi među njima bili su Lisimak i Primo sa mnogim svojim vojnicima; Hiljera je primila sv. Krist i našla u samostanu. Grob sv. Febronije postao je mjestom hodoćarstva.

Kad je Crkva dobila slobodu, g. 313. u Nisibi je osnovana biskupija. Biskup sv. Jekov sagradio je veliku crkvu u čast Svene. Ali kad su htjeli prenijeti njezine sv. moći u crkvu, udarili su gromovi i nastao potres takav, da se očitno vidjelo, da sv. djevica želi ostati u samostanu i poslije svoje smrti. Sv. Brimenida je uspjela tek njezin njezno molitve Svetici, da uzme njezinu ruku i jedan zub i dade sv. Biskupu.

Sv. Febroniju osobito su šivali u Carigradu, a sada je mnogo štiju u Kalabriji i Italiji. Crkva slavi njezin spomen 25. lipnja.

U LONDONU je za vrijeme Velikog Tjelodna dječji kor od preko 500 pjevača u veljkoj dvorani Albert Halla pjevao Muki Isusova. Članovi pak Great Dramatic Society priredili su isto tokom Velikog Tjelodna Put Kriza londonskim ulicama. John Southworth je čitao pojedine u lomke iz Evanđelja, dok je kor od 70 pjevača pjevao starinsku pjesmu »Were you there when they crucified my Lord?«. U LEICESTERSHIRE umro je 78. godini života poznati katolički novinar Samuel Walker. On je započeo svoju javnu djelatnost prije 51 godinu osmišljavanjem organizacije za publikaciju katoličkih knjiga i vijesti. Bio je direktor Catholic Times-a, jednog od glavnih katoličkih dnevnika u Englijskoj.

U BURMI su, kao što je poznato, dosta dugo vremena i, zv. Karijan vodili borbu za svoju nacionalnu samostalnost u okviru burmanske republike. Ova borba je završena time, da je u okviru burmanske državne zajednice osnovana katarska država pod nazivom »Kajah-State«. U ovoj novoj državi katolici, sačinjavaju većinu stanovništva i zauzimaju većinu položaja. Predsjednik burmanske vlade Tarkin Nu dolazio je prošlog prosinca u katarsku grad Loi-Kaw radi pregovora o formiranju nove države. Tom prilikom je došao u vezu i s predstavnicima Katoličke Crkve, kojima je predložio, da organiziraju hodoćaršće katarskih katolika u Rim, a da će vlada preuzeti na sebe jedan dio troškova ovoga hodoćarstva. — Krajem prošle godine položio je u Rimu doktorat iz kanonskog prava prvi katarski svećenik P. Martin.

Genij kršćanstva

Rimski »Osservatore Romano« posvetio je poseban članak 190. godišnjici glasovitog djela francuskog pjesnika, filozofa i državnika Francisa Chateaubrianda (1768. — 1848.). To je djelo izšlo god 1802. Nad Francusku probujala je krvava revolucija. Kralj je bio smaknut i obitelji. Velikim padom pod guillotinu, Krv svećenika i redovnika tekla je potokom. Boga su javno zanjekali, Crkva skrsena, Božica razuma postavljena na oltar u liku propale žene, Chateaubriand je na svoje oči gledao revoluciju i njezine lunake. Isprva je pogodovao načelima revolucije ali videvši svu tu anarhiju, našle neodgovorne mase i pustot, koji je stvorena, zagrcio se od toga. Smrt brata i žene mu pod guillotinu, smrt ljubavne mu matke i sestre u tamnici od mukav i zlostavljanja, otvoreno mu potpuno oćen, i on je najjednostojnisklunio: »Je suis d'evn chrétien« — »Ja sam postao kršćanin.« Počeo sam opet vjerovati u nadnaravne stine, moje uvjerenje preostalo je: »Je suis, Je sam plakao, ja sam vikao!«

I god. 1802., kada je Napoleon oćtanjeno službeno bezboštvo i kada je sklopio kćer, korlat sa Crkvom, piše Chateaubriand svoje znamenito djelo »Le Génie du Christianisme«, koje je izvršenim mislima i divnim stilom pridionjelo vjerskom preporodu u francuskom narodu. Jedan hrišćanriar je napisao »Nikada nitko ni jedna knjiga izišla u zgodnijoj čas!«. U tom djelu pisac je pokazao istinitost kršćanske vjere, njenu saglasnost sa znanostu, saglasnost Crkve za kulturu i civilizaciju naroda.

POEZIJA VELIKE SEDMICE

Poezija Velike Sedmice nije samo slikovita zbog obreda, u kome je dramatski element tako jak. To nam nije čudno, jer je Velika Sedmica srž same liturgijske godine; ovo je svakom vjerniku razumljivo, budući da se za vrijeme ove sedmice slavi ustanova presvete Euharistije, a to, načno i sama smrt i uskrsnuće Spasitelja.

Poezija Velike Sedmice očituje se u vezi liturgijskih obreda a buđenjem proleća.

Već dvjetnica s maslinovim i palmirnim grancima, sa svojom ljubicaštom bojom, s prvom pjevanom Mukom, pokazuje ulaz u dramu otkupljenja.

U Tužaljnicama Jeremije proroka, u psalmima, koji se pjevaju uz obrede Velike Sedmice, mi ne znamo, da li bismu njima prave tražili pjesnički ugoda ili glazbu riječi i misli, koja buja iz ovih pjesničkih djela Staroga Zavjeta. Sve je obnoće ljepotom i jednostavnošću veličanstvenostu Onoga, koji je postao zbog čovjeka Čovjekom.

Koliko ima poezije u obredima Čovjeka i Svetici! Poslije himničkih zanosu i branjana orgulja, opuste oitari, počnu dirljivi prizori Muke, zvana zamku, sve je ogrnuto tamnom ljubicaštom bojom, bojom pokore, ali i nekog laćek vanja, kao što je i priroda tih dana sa svojim oblacima i svojom poezijom isčekivanja novog pomladnog života.

Pa Velik Petek sa svojim divnim obredima! Koliko dubine ima u raznim pjesmama, koje tresu svojim uvjerljivim sadržajem i svojom posvećenom ljepotom dubinska duša svih vjernika.

Zatim ukrasi Svetog Groba, onda u nekima kraljevina naše zemlje ophodi u noć, punoj zvijezda i mirisa zemlje, rasvjetljati voćaka i nashćenog daha buđenja voda, trava, mroa, voćaka, njiva i drugih živih stvorova, koji svi uveljavaju veliku poeziju Velike Sedmice.

S pravom je nazivamo Velikom. Velika je u tolu, velika je i u očekivanju naše unutrašnje obnove.

Kako se sve to uskladuje sa životom oko nas sa životom svega živoga, što je On stvorio i u što je On razasuo toliko ljepote.

Poslije tužaljki i pokorničkog pjevanja dolaze himnički zanos, u kojima napjev Aleluja trepti u našem srcu, u našim dušama, u našim očima, u našim čestitkama, u našim krahovima.

O velika poezijo, koja nadahnjuje, koja iscjeljuje i obnavlja ljudska srca! O srčati Aleluja! O velika Aleluja!

SVETICE BLAŽENE U GODINI 1950.

U Svetog Godini 1950, se i vanjskim načinom oćtivala istina: da Duh Sveti ravna i upravlja Kristovom Crkvom. Jedan od znakova za pravu Kristovu Crkvu jest upravo činjenica, što nijedna druga kršćanska zajednica nema novih svetaca ni svetica, osim onih, što ih je zadržale za vremena, dok su to bile, ujedinijene sa svojom maticom: Katoličkom Crkvom. Ta je značajka napose došla do izražaja u Svetog Godini 1950. U toj je godini, naime, sv. Papa proglašio štio svetima, štio blaženima mnogo između ženskoga roda: dvadeset osoba. Uglavnom su te osobe po narodnosti Francuskinje, Talijanke, Španjolke.

»Evo njihovih imena! Svetima su proglašene nakon temeljitih ispitivanja i ocjena: »Marja Emilia de Rodat, osnivačica zavoda za neopokršlene djevojke; »Barthelema Capitano, osnivačica zavoda za odgoj djevojača i uzdržavanje staraca;

Vincenzia Gerosa, suosnivačica i druga nastojateljica tza zavoda;

»Anna Valeria, član francuske kraljevske obitelji;

»Marja Goretti, mlada mučenica za čistoću, jedva od 13 godina;

»Marja Ana a Jesu de Paredes, djevica; »Blazentina su proglašene: Emanuela Torres Acosta († 1887); Vincenzia Marja Lopez († 1900);

Paula Constanza Cerioli († 1865); Marja de Mattias († 1866); Ana Marja Jauvehuy († 1851); Margareta Bourgeois († 1780).

Jedan katolički pisac (o. dr. Lichy, S. V. D.) ističe, kako ta činjenica služi na čast ženskom spolu. On ujedno daje dobar odgovor onima, koji pitaju: Zašto ima više svetosti među ženskim, nego među muškarcima? On ističe osvepe opravdanje, da se ženska narav po svojim svojstvima zadaje i trajno prilagoduje djelotvornu posvećenju milosti. Ne stoji, da se i muška narav ne prilagoduje i ne stvara udivljene vrijedne heroje, koje časti i veliča čitav svijet, pa čak i nekatolici. To su (samo da ih par soomeno): sv. Franjo Asiški, sv. Ignacij Lojola, sv. Filip Neri, sv. Ivan Bosco i dr. Ali ženska narav ima u nekim svojim sklonostima jače poticaje, po kojima se odziva milosti upravo do visokog herojskog stepena. Napose treba istaknuti žensku:

a) Sklonost za pomaganje. Ona je od naravi određena da bude pomoćnica — u prvom redu mužu u braku. Ali ona pomaže svima u kudi i nemoćima i lakoder i izvan kuće. Tako ona potvrđuje svoju vjeru i oćdanost Bogu nesama na riječi, nego naročito na djelu. A djelotvorna vjera i ljubav čini čovjeka — pravim — Kristovim sljedbenikom;

b) Oćdanost za materinstvo. Po toj

PLANET VENUS

Planeti se vječno kreću oko Sunca kao središta, po stalnim stazama, koje su gotovo kružnice. Sv. Idu od zapada na istok i svaki treba točno u sekundu određeno vrijeme da jednom obiđu svoju stazu.

Naka zemlja — također planet — gibase u ravnini ekliptike. Ovu ravninu — gibase — možemo zamisliti kao ravninu te vode, koja bi se prostirala do kruga ekliptike na svodu nebeskoma. U sredini te mirne površine vode stoji Sunčeva kugla do polovine uronjena. U daljini li nebeskog metra pliva kuglica naše Zemlje, također do polovine uronjena u vodu s nagnutom osovinom prema ravnini površine a u smjeru zvezdica Blizanaca za 23½°. U tom položaju osovine, koja ostaje uvijek sama sebi paralelna t. j. uvijek gleda prema neizmerno udaljenoj točki pola nebeskoga — Zemlja obilazi po svojoj stazi oko Sunca, okrećući se ujedno oko osi i prevlađi čitavu putanju po ravnini ekliptike u godinu dana.

I ostali se planeti gibaju oko Sunca, svaki u svojoj daljini i u svojoj određeno vrijeme. Ali ovaj drugi planet ne kreću se točno u ravnini ekliptike t. j. ne možemo ih zamisliti da obilaze Sunce po mirnoj površini vode do polovine kuglice uronjenid u nju. Njihove su ravnine nešto nagnute prema ravnini ekliptike, ali ipak sve presječuju središte Sunca. Ovi planeti polovinu svoga puta provlađuju iznad ravnine ekliptike (iznad površine vode), drugu polovinu na njoj se ispod ravnine ekliptike (ispod površine vode).

Astronomska nauka bilježi od prastarih vremena 5 planeta vidljivih za prsto oko Zovu se: **Merkur, Venus (Dane), Jupiter, Saturnus**. Novije je vrijeme s pomoću teleskopa otkrilo još 3 takva planeta: **Uranus (1784), Neptunus (1846), Plutonus (1930)**. Svi ovi planeti kreću se po zvezdanom pojasu, zodijskom (životinjskom pojasu) i nikada ne izlaze iz toga pojasa. Izvan zodijska na čitavom nebu nema nijednog planeta. **Zodijski** je dakle neko osobito središte ovih čudnih i sjajnih gosliju na nebeskom svodu, među kojima, evo nadomno i najsjajnija zvezdica na našem nebu, svima nama milu Danicu, kojoj pjeva pjesnik Dubravke:

O zvezdico, najdraži od neba uredsu,
Ukaži se, raskoše tje gdje su uredsu,
Zudeca Daneice, objavi se, objavi,
I zvjerni i ptice, svaki te glas slavi.

Planet **Venus** je po svojoj veličini najbliži Zemlji. Promjer mu je velik 12.100 km, te prema tome nešto manji, od naše Zemlje (promjer ove inašna 12.756 km).

Udaljenost je Venusa od Sunca 72 nebeska t. j. točno 108 milijuna km. Svoje tjelesko oko Sunca obilazi jednom u 225 dana. Giba se srednjom brzinom od 36 km u sekundi. Planet **Merkur** je najbliži Suncu, a **Venus** je gotovo dva puta dalje od Sunca nego **Merkur**, ali mu je ipak toliko bližu, da se i on uvijek vidi nedaleko od Sunca poslije njegova zalaza (Večernjica) ili u zoru prije Sunca kao jutarnja zvezdica (Danica). **Venus** je najsjajnija zvezdica na nebu. U vrijeme najvećeg sjaja svijetli 12 puta jače od najsjajnije zvezde stajaće, **Siriusa**. Od 100 dijelova svijetla, što ga prima od Sunca odbacuje natrag u svemirski prostor 80 dijelova.

Merkur i Venus zovu se unutrašnjim planeti, jer se njihove staze nalaze blizu Sunca, unutar staze Zemljine. Kako kod Merkura, tako i kod Venusa opažamo iste pojave gibanja i mijena svijetlosti. Počam od 1. sv. zore, Sunce (s one strane Sunca), kad nam pokazuje osvijetljenu stranu, **Venus** se giba pored Sunca na istok, te se od njega sve više udaljuje, dok ne stigne u najveću istočnu elongaciju (razmak od Sunca), u kojem položaju vidimo samo tolovinu osvijetljene pločice (kad se gleda teleskopom). Kad je **Venus** u najvećoj elongaciji, obuhvata kutni razmak od 46 stupanja i zalazi oko 3 sata poslije Sunca. Zatim se počima približavati Suncu, prividna mu se veličina sve više uvećava, poprima oblik mladog Mjeseca i okrenu na svoje više mračnu polovinu, dok ne zade u takozvanu donju konjunkturu (s ove strane Sunca) i nalazi se između naša i Sunca. Od čase donje konjunktije **Venus** izlazi prije Sunca i mijenja oblik počam od uskok srca do polumjeseca, u zapadnoj elongaciji (razmak od Sunca). Tada se opet približava Suncu i pokazuje potpuno osvijetljeno lice u gornjoj konjunktiji (kad je s one strane Sunca).

Nije još moglo biti utvrđeno, da li se **Venus** giba oko svoje osi poput Zemlje, ili pak od uvijek okreće Suncu istu stranu kao i **Merkur**.

Venus je za oko sjajniji objekt. On se za vrijeme najvećeg sjaja može čak i po danu vidjeti, dok u tami predmeti od njega

IZ KATOLIČKOG SVIETA

TKO JE PRVI UVEO LJETOVANJE?
Odlazak na ljetovanje bio se danas svima kao nedovita pojava, koja je obitavljala postojala. Međutim tome nije tako. Ono je počelo tek prošlog stoljeća. Prvi, koji su uveli ljetne kolonije, bili su Salezijanci. Oni su g. 1848. organizirali prvu dječju koloniju na moru i dosta dugo vremena nitko nije prihvaćao tu njihovu novost. Tek poslije 25 godina datira prva laička dječja kolonija, a tek početkom ovog stoljeća razširio se običaj odlaska na ljetovanje i javnog kupanja.

PROSLAVE U FRANCUSKOJ. U Francuskoj su nedavno mnoge katoličke organizacije proslavile svoje godišnjice jubileje. Francuska katolička ženska liga proslavila je u Lourdu 50 godišnjicu svoga osnutka, a organizacija Zosista 25 godišnjicu. Krajem mjeseca svibnja održan je VI. kongres Katoličke akcije Francuske.

POKRETI ZA GRADNJU KUĆA. U Francuskoj je pariški nadbiskup mgr. Felin osnovao pokret za gradnju kuća, i to ualjed velike nestašice stanova i nekihingstskih uslova stanovanja mnogih francuskih obitelji. Cilj je ovog pokreta, da prikuži znanje svoje novaca, prvo od dobrovoljnih prilaga, koji bi se otkrili svaki kamak, a da im se ulog vrstati, kadogod ga zahtjeva, i drugo od ulagača, koji bi za svoj ulog dobili u sagradnjim kućama besplatno stan. Akcijom nadbiskupa Felina skupljena je do sada svota od 100 milijardi franaka i do sada svota od 100 milijardi franaka i do sada je projektirana gradnja 75 kuća.

LAKA BOLEST SVETOG OCA. Početkom mjeseca svibnja sv. Otac Pijo XII. prebolio je laku gripu, zbog koje nije nego vrijeme primao vjernike. 8. svibnja primio je međutim u audijenciju prve sklačne, strasne, hodočasnice i skupinu sklača, koji su u Rimu održavali svoj prvi Međunarodni kongres.

KATOLIČKE TEME U PARIŠKOM KAZALISTU. Francuski list «Le Figaro» donio je u ovom broju od 6. svibnja kratku bilješku o kazalnoj sezoni u Parizu. Ovu sezonu on je nazivao «svetom sezonom» s razloga, što se na pariškim pozorištima prikazuju djela gotovo isključivo vjerske problematike. «Komedeje salona i budocara, piše ovaj list, glasko su tučene čak i s poslovice strane od drame.»

U svojoj upovodna svoje vjernike, da su teško snosili, ako počnu na istoku hodočašće, koje nije ničim dokazano kao nič naravno. Kao vidimo iz ovog slabažja, Crkva se uporno bori protiv praznovjerja.

NOVA SVETICA. 4. svibnja o. g. sv. Otac proglasio je novom sveticom blaženu Rosu Venerini. Rosa Venerini rodila se g. 1655. i djelovala je u mjestu Viterbu u Italiji kao odgojiteljica djevočaka. Kaanije se iz grupe njezinih pomagačica razvio red, kojemu je cilj odgoj djevočaka. Ovaj red broji danas u Italiji i Sjedinjenim Državama oko 50 kuća. Prigodom kanonizacije nove Svetice sv. Otac održao je prigodan govor, u kojem je naglasio, da se bitni dio apostolske odgoj.

KARDINAL SEGURA, primas Španije, izdao je nedavno pastirsko pismo, u kojem vrlo oštrim riječima svjestira protiv toga, što Francova cenzura plijeni pojedine pasuse iz njegovih knjižnica.

bacaju s tnu. Uslijed velikog osvijetljenja teško je na svojoj površini planeta vidjeti pojedinoosti, a i sama pločica ne vidi se u teleskopu kao posve oštar krug. Vrio ga je lijepo vidjeti nekoliko nedjelja prije, ili poslije donje konjunktije, kada poprima oblik tetradneog Mjeseca. Tada je u najvećem sjaju i vidi se u dalekozoru s povećanjem od 40 do 50 puta kao što vidimo mladi Mjese prostim okom.

U pogledu postojanja života ima izgleda da njegova temperatura nije i šuviše visoka da bi postojanje živih bića po tako debelim slojevima njegova oceana oblaka bilo isključeno, ali pod uvjetom, da ovi ublažuju zraku Sunčeva zračenja, a ne da čine zraku zasgušnjivom i nemogućom za disanje.

SVETI OTAC je u ponedjeljak 10. ožujka primio u svečanu audijenciju prvog parafravajskog ambasadora kod Sv. Stolice pred. fra Juana Emiliana O'Leary, koji je u svom glasnogovorniku, Ocu svoja akreditivna pisma. Ambasador dr. O'Leary održao je govor, u kojem je naglasio, da je cijela povijest Paravajskog duboko povezana s veličanstvenom poviješću Katoličke Crkve. Sv. Otac je odgovorio ambasadoru na portugalskom jeziku. Pošlje završenog sluzbenog dijela audijencije sv. Otac je pozvao ambasadora u svoju biblioteku, gdje se je s njime zadržao u srdačnom razgovoru. Na kraju je ambasador dr. O'Leary sa svojom svitom pošao u baziliku sv. Petra, da se pomoli na grobu Apostola Pava.

SVETI OTAC je 4. travnja primio u audijenciju članove «Poitech Chorus»e, studente više politehnike škole iz Helsinkija, glavnog grada Finske. Kor je tokom audijencije otpjevao dvije latinske kompozicije od Hejkei Klementia i Leevi Madetoja te finsku himnu od Jean-a Siblius-a. Pošlje toga sv. Otac se je zadržao u srdačnom razgovoru s članovima ovog finskog akademskog pjevačkog društva.

SVETI OTAC je 25. ožujka primio u svečanu audijenciju prvog ambasadora američke republike San Salvador de Chiriquia Escoibar Serrano, koji mu je tom prilikom uručio akreditivna pisma predsjednika republike San Salvador.

GENERALNI KAPITUL reda braće minorita izabrao je za svog ministra-generala o. Benigna da San'Ilario. Ovaj je izabran osobito dosljednog ministra generala o. Clementia iz Milwaukee-a (Sjedinjene Države).

TALIJANSKO KATOLIČKO SVEUČILIŠTE Presv. Srca Isusova u Milanu slavi ove godine 30 godišnjicu svoga djelovanja. Sveučilište se održava doprinosima talijanskih katolika, a doprinosi se skupljaју svake godine na Gluhu Nedjelju. Talijanski katolici su do sada doprinijeli za svoje sveučilište 3.836.252.310 lira.

POVODOM 500. GODIŠNICE smrti fra Girolama Savonarole u Firenzi se organizira izložba povećena njegovoj upomeni. Na njoj će biti izloženi predmeti u vezi sa Savonarolom, koji su se do danas sačuvali. Tako će biti izložena sva njegova djela, jedna Biblija s njegovim bilješkama kao i cjelokupna literatura, koja se bavi životom ovog velikog Dominikana.

XXV. TALIJANSKI KATOLIČKI SOCIJALNI TJEDAN će se održati u Milanu od 21. do 27. rujna o. g. Glavna tema ovog tjedna će biti raspravljanje o privatnoj inicijativi u gospodarskom životu. Uvodno će predavanje održati mgr. Dacia seppi Siri, genovski nadbiskup, a ostala se predavanja održati uglavnom profesori raznih talijanskih sveučilišta.

«CATHOLIC WELFARE COMMITTEE» svoje karitativne ustanove američkih katolika Ova je ustanova izvršila sibirnu akciju uobičajnu za pomoć siromašnima u okviru krajevina svijeta. Sbirna akcija je obuhvatila 1.400 katoličkih puca Sjedinjenih Američkih Država, a skupljeno je ukupno 300 tona raznih odjevnih predmeta.

U BAGDADU postoji katolički kolegij, kojim upravljaju američki Isusovci. Prošle godine je ovaj kolegij pohadalo 620 studenata.

NA KATOLIČKOM SVEUČILIŠTU Nasaan u Nagoy-i otvoren je fakultet za socijalne nauke, prvi ove vrste u Japanu. Fakultet će imati i prvi antropološki institut u Japanu. Ovaj institut će stajati u vezi s Internacionalnim antropološkim institutom u Europi. Fakultetom i institutom upravljaju katolički redovnici Družbe Rijeke Božje.

AMERIČKOJ REPUBLICI CHILE objavljen je novi školski zakon. Po ovome zakonu država daje pripomoć onim privatnim školama, u kojima se vrši besplatna nastava. Pripomoć iznosi 50% iznosa, koji troši država za svoje škole, uzimajući za osnovu izračunavanja iznos troškova, koji država troši za školovanje jednog učenika. Obzirom na to, da su troškovi katoličkih škola mnogo manji od onih državnih katoličke škole će moći da se uzdržavaju iz državne pripomoć, pak će one u buduću biti besplatne. Do sada su učenici katoličkih škola morali plaćati školarinu na ipak je 40% studenata i daka srednjih škola te 30% učenika i učenica pučkih škola u republici Chile pohadalo katoličke škole. Predviđa se, da će pod novim okolnostima, katoličke škole u Chile moći, da se jače i brže razvijaju.

Osuda djela ANDRIJE GIDA

Dne 24. svibnja 1933. stavila je sveta kongregacija Sancti Officii sva djela francuskog pisca Andrije Gida u broj zabranjenih knjiga. Ovo je kasnije potvrdilo sam Sveti Otac. Ova osuda iz smrti pisca činiće se za komu stroga. No ako je pisac i miran, njegova djela ostaju, ona su živa, ona se čitaju. Ako su dobra i vrijedna, mogu koristiti, a ako su zla, mogu sveučili škoditi. Ma da se rodio u kršćanstvu kao protestant, i ma da je imao prijateljskih odnosa s katolicima, Gide je kroz svoj život ostao ne samo nekršćanin, nego najveći protivnik kršćanstva. Njegovi su spisi puni poruga i hulna na kršćanstvo i na samog Krista. Njegova supruška bila je katoličanka, a početno slaba i nakažova, ali kasnije sve uvjerenija. Sam Andrija Gide piše u jednom spisu, koji se našao iza njegove smrti, što sudi o njemu vlastita supruška. On je po povjerljivo: «Kada smo se sami vozili u kočiji u hotel, rekla mi je supruška žalosno ali i prijekorno, da sam ili zlikovac ili ludak». Ovakvo sudu o njemu danas i Crkva, Andrija Gide ostao je sebi jednak u životu i na smrti. Završio je život hulom na Krista. Nije stoga čudo, da su djela dospjela na Index!

Iz moga dnevnika

Svud cvate cvijeće. Miris novog života sve obuhvaća. Tako je divno i u svojoj ljepoti i raduje se i živi moja mladost.

O, Bože! Kako je divno! Divno je biti mlad, vedar i čist. Moje su oči uprte u Kraljicu neba, koji je i Kraljica moje duše. Ničeg nema, što bi pomutilo moju sreću. — Moj je Bog, nebeska Kraljica, moje djevoštvo i cvijeće!

O, Bože! Molim Te, da u mojoj duši uvijek cvate cvijeće nevinnosti!

SVETI OTAC je na Veliku Subotu primio u audijenciju grupu od 1.400 belgijskih hodočasnika profesora, učitelja i daka i belgijskih državnih sveučilišta, srednjih i pučkih škola te njihovih roditelja. Sv. Otac je održao hodočasnici govore na francuskom jeziku, u kojem je, među ostalim, rekao: «Vi se nalazite u centru vjere. Dok buduća stajali u večanstvenoj Bazilici, pored Konfesije sv. Petra, dignite vaše oči prema glavama stupova, koji drže neupodričivo Michel-Angelovu kupulu. Tamo ćete pročitati napis: «Odvade svijetli svijetu jedna vjerska. Odavde, s groba sv. Petra jedinstvena vjera svijetli svijetu. Ono, što poganskost Rim nije mogao ostvariti sa svojom kršćanskom politicom, sa svojom armijom, sa svojim bogatstvom, sa svojim mogućom administracijom — to je ostvario kršćanski Rim, on to svakim danom sve više ostvaruje: stvara jedinstvo.

Upravo ovdje treba vidjeti čudesno jedinstvo, koji stvara vjera. Dok mi slušamo sv. Misu na papinskom oltaru nad samim grobom Apostolskog Pava; međunarodno mnoštvo vjernika, koje Nas okružuje, ima samo jedno srce, samo jednu dušu: Ono moći a Nama, Ono a Nama za spas čitavoga svijeta, prikazuje kršćanin, koji će postati Tijelo i Krva Našega Gospodina Isusa Krista; i dok mi Našim rukama dižemo sv. Hostiju, iz dubine svih srdaca se uzdiže jedinstveni usklik: «Gospodine moj i Bog moj!» Nema tu više razlike ni po rasi ni po boji, ni po društvenom položaju ni po kulturi; jedina ista vjera ostvaruje najdublje jedinstvo. Bofanski Okupljeni je prema samim riječima sv. Pavla, udionici sve raskide, da bi ostvario mir.

Ovo jedinstvo, koje u strahu pred novim strahovitim bratobilaškim ratom, s tješkom težinom priželjkujemo cjelokupno čovječanstvo, ostvarila je naša vjera u Krista; bez Njega ni ne bismo mogli ništa učiniti, bez Njega nitko ne može učiniti ništa trajnog. Samo je On naš mir; samo je On mir čovječanstva. On je umro da skupi svu čelcu Ona, također i onu djecu, koja su bila i koja su još uvijek raspršana i razdijeljena.»

Na kraju je sv. Otac podijelio svima svoj Apostolski Blagoslov.

SVETI OTAC PAPA primio je 7. travnja u svečanu audijenciju novog poslanika Indonezije Dr. R. Tj. Djoembara Wiriatmadja. Pošlje svrčane predaje akreditivnih pisma Sv. Otac se je zadržao s novim indonezijskim poslanikom u srdačnom razgovoru.